

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

(Έργο του κ. Γερ. Γρηγόρη)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ MICHAEL BERTRAM

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΗ

[Χριστουγεννιάτικο Διήγημα]

‘Ο Σλίπι πετάχτηκε από τὸ κρεββάτι του μωμουρίζοντας: —Νά πάρ’ ἢ ὄργη! Αὐτὰ τὰ διαβολόπαιδα οὐρλιάζουν πάλι καὶ δὲν μ’ ἀφήνουν νὰ κοιμηθῶ!

‘Ο Σλίπι δὲν εἶχε ἄδικο. Τὸ ἐπάγγελμά του, τοῦ λωποδύτη, τὸν ἀνάγκαζε ν’ ἀγρυπνᾶ ὅλη τὴ νύχτα καί, ὅταν ἐπέστρεφε τὸ πρῶτ’ στὸ δωμάτιό του, τὰ παιδιὰ τῆς σπιτονοικοκυρᾶς θορυβοῦσαν τόσο πολὺ στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ὥστε δὲν τὸν ἄφηναν νὰ ἡσυχάσῃ.

‘Ο Σλίπι εὐρίσθηκε, ἔκανε τὴν τουαλέττα του καὶ θῆκε ἀπὸ τὴν κάμαρή του. Καθὼς περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς σπιτονοικοκυρᾶς του, ἔβριξε μέσα μιὰ ματιὰ καὶ ἀναποφάσιτος στάθηκε μιὰ στιγμή στὸ κατώφλι. ‘Ολομόναχο ἀπάνω στὸ κρεββάτάκι του, τὸ μικρότερό της παιδάκι, ἓνα κοριτσάκι τεσσάρων χρόνων, ἔκλαιγε μὲ λυγμούς.

—‘Αλλό! Μαίρη! φώναξε ὁ Σλίπι, πλησιάζοντας στὸ κρεββάτι. Τί ἔπαθες πάλι, μωρό μου; Γιατί κλαίς; Ποῦ πῆγαν οἱ ἄλλοι;

—Φύγανε... Φύγανε ὅλοι... ἀπάντησε ἡ μικρούλα μὲ ἀναφυλητὰ. Πᾶνε νὰ ἱδοῦν...τὰ παιχνίδια...πού ἔφερε ὁ Χριστοῦλης... κί’ ἐγώ...δὲν μπορῶ νὰ πάω μαζὺ τους.

—Μὴν κλαίς, μικρούλα μου. Μπορεῖ νὰ ἔλθῃ ὡς ἐδῶ ὁ Χριστοῦλης καὶ νὰ σοὺ φέρῃ καὶ σένα παιχνίδια... Μὴν κλαίς!...

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Σλίπι Μόρτον, ὁ σεσημασμένος λωποδύτης, χάιδεψε ἀπαλὰ τὰ δάξανα μαλλάκια τοῦ παιδιοῦ. “Ἔνας οἶκτος πλημύρισε τὴν καρδιά του γιὰ τὴν ἄτυχη μικρούλα, πού καθόταν ἐκεῖ δυὸ μῆνες τώρα μετὰ τὸ δυστύχημα τοῦ αὐτοκινήτου, πού λίγο ἔλειψε νὰ τὴν σκοτώσῃ.

Τὰ ἀδελφάκια της, ἡ Λουῖζα καὶ ὁ Πάτοικ, πείσθησαν νὰ ἱδοῦν τὰ παιχνίδια στὴς προθήκες τῶν καταστημάτων, τὴν εἶγαν ἀφήσει ὀλομόναχο παρ’ ὅλη τὴν αὐστηρὴ διαταγὴ τῆς μητέρας τους. ‘Ο Σλίπι τότε νιὰ νὰ τὴν διασκεδάσῃ, τῆς διηγήθηκε ἓνα παραμῦθι, ἔκανε διάφορα ταχυδακτυλουργικὰ παιχνίδια, καὶ ὅταν, ἔπειτ’ ἀπὸ ἄρκετὴ ὥρα, τ’ ἀδελφάκια της ἔξαναγύρισαν, ἡ Μαίρη ἦταν ἑκακοδιεμένη ἀπὸ τὰ γέλια. Τὰ παιδιὰ ἄνοιξαν νὰ τῆς διηγηθῶνται καὶ νὰ τῆς περιγράψουν μὲ ζωηρὰ γνόμματα ὅσα εἶγαν ἰδῆ ἔξω καὶ ἡ φτωγὴ μικρούλα νούθλωνε τὰ ματάκια της καὶ ἄκουγε μὲ θαυμασμό.

Ἐμφανικὰ ὁ Σλίπι ἐνοιώσε ἓνα μικρὸ ἀπαλὸ γεῖμα νὰ χώνεται μέσα στὸ δικό του χέρι.

—Πέε μου, Σλίπι, τὸν ρώτησε ἡ Μαίρη. ‘Αλήθεια, ἄς μοῦ φέρῃ καὶ μένα ὁ Χριστοῦλης ὡραῖα δῶρα;

—Μὰ τὴν πίστι μου! ναί, μωρό μου, θὰ σοὺ φέρῃ! ἀποκρίθη- κε ὁ Σλίπι, συγκινημένος.

Κατόπιν φίλησε τὰ τρία παιδάκια καὶ θῆκε ἔξω.

‘Εκεῖνο τὸ βράδυ, παραμονὴ Χριστουγέννων, τὸ πλῆθος ἦταν τόσο πυκνὸ στὸς δρόμους τοῦ Λονδίνου, ὥστε κανένας δὲν ἔδι- νε προσοχὴ στὸν Σλίπι, καθὼς γλυτροῦσε ἀνάμεσα στοὺς δια- βάτες. ‘Ο λωποδύτης μὲ τὸ καπέλλο χωμένο βαθειὰ στὸ κεφά- λι, μὲ τὸ γιὰκᾶ ἀνασηκωμένο καὶ τὰ χέρια στὴς τσέπες, προ- χωροῦσε γρήγορα, ρίχνοντας σύντομες ματιές στοὺς ὀλιγομαν- πού συναντοῦσε στὸ δρόμο του. Μὰ κανένας δὲν τὸν πρόσεχε κ’ ἔτσι στὸ τέλος ἔφθασε ἀνενόηλος μπροστὰ σ’ ἓνα μεγάλο σπιτί. ‘Επὶ μέρες πολλὰς τώρα εἶχε πασοκολοθηθεῖ τις συνη- θειες τῶν ἐνοίκων, εἶχε κατορθώσει μάλιστα μιὰ μέρα νὰ εἰσ- χωρήσῃ στὸ σπιτί μὲ κάποια πρόφασι καὶ ἤξερε καλὰ σὲ ποιά δωμάτια θὰ εὕρισκε ὅτι ἤθελε. ‘Ο Σλίπι ἤξερε ἐπίσης, πὼς ἔ- κεινὴ τὴν ὥρα ὅλοι οἱ ὑπέρτερες ἦσαν συγκεντρωμένοι στὴν κου- ζινα καὶ πὼς τ’ ἀφεντικὰ εἶχαν θῆξῃ ἔξω.

Μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις, ὁ λωποδύτης πήδηξε τὸν ἐξωτε- ρικὸ τείχο, διέσχισε τὸν κῆπο καὶ μὲ τὰ ἐργαλεῖα του ἀνοίξε χωρίς δυσκολία ἓνα παράθυρο. Μόλις βρέθηκε μέσα στὸ σπιτί, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ μαζεύῃ τὰ πολυτίμα ἀντικείμενα πού ὑπῆρχαν ἄφθονα τριγύρω του, ὁ Σλίπι τράθηξε ἴσια στὸ πρῶτο πάτωμα κί’ ἀνέβη σιγὰ τὴν πόρτα τῆς κάμαρας τῶν παιδιῶν. ‘Εκεῖ σὲ μιὰ ἄκρη ἦσαν ἀραδιασμένα τὰ ὠραιότερα παιχνίδια, πού μπο- ροῦσε νὰ δνειοθεθῇ ἓνα παιδάκι. Μὰ, καθὼς ὁ Σλίπι στεκόταν σαστισμένος, μὴ ξέροντας τί νὰ διαλέξῃ γιὰ τοὺς μικροὺς φίλους του, μιὰ σωνούλα πίσω του, τὸν ἔκανε νὰ σκιρτήσῃ.

—Καλῶς τὸν ἠπάραπα-Χριστοῦλη! Μοῦ ἔφερες τὰ δῶρα μου; Μὰ γιατί δὲν ἔχεις μακρὰ ἄσπρα γένεια;

—Δὲν εἶνε πειὰ τῆς μόδας! ἀποκρίθηκε ὁ Σλί- πι μηχανικά.

Κατόπιν, θάζοντας τὸ δάχτυλο ἀπάνω στὸ στό- μα του, ψιθύρισε: «Σσσσι!»

‘Ο Σλίπι πλησίασε στὸ κρεββάτάκι τοῦ παι- διοῦ, πού ὀλόρθο μέσα σ’ ἓνα κῦμα ἀπὸ γαλά- ζιο μετὰκι καὶ νταντέλλες, τοῦ χαμογελοῦσε μὲ παιδικὴ ἀφέλεια.

—Ναί, μικρούλη μου, εἶπε στενοχωρημένος ὁ Σλίπι. ‘Εγὼ εἶμαι ὁ μπάραμπα-Χριστοῦλης... Μὰ ἔξερεις, ἔπασα ἔξω στοὺς λογαριασμούς μου. Σοῦ- φερα ἐσένα πάρα πολλὰ παιχνίδια καὶ δὲν μοῦ περισσεύουν ἄλλα γιὰ τρία φτωχὰ παιδάκια πού

δέν έχουν κανένα! Κατάλαβες;

Το παιδάκι άνοιξε διάπλατα τὰ ματάκια του και άπλώνοντας τὰ χεράκια του άγκάλιασε τόν Σλίπι και τόν φίλησε. Κατόπιν φώναξε χαρούμενο:

—Φίλησε τόν μπάρμπα-Χριστούλη!

Και πηδώντας κάτω από τὸ κρεβάτάκι του ὁ μικρούλης έτρεξε κοντὰ στὰ παιχνίδια.

—Νά, φώναξε, παρέ αυτό, και αυτό... και αυτό... τὰ άλλα τὰ θέλω για μένα... Και: ξέρεις τί νὰ κάνουμε τώρα, μπάρμπα-Χριστούλη; Θά έρθω κι' έγώ μαζί σου, σέ κείνα τὰ φτωχὰ παιδάκια... Θά πάρουμε μαζί μας κι' αυτά τὰ κουτιά με τὰ γλυκά! Θέλεις; Έλα, πάμε!

—Καλά! είπε στενοχωρημένος ὁ Σλίπι. Στάσου νὰ πάω μια στιγμή νὰ έρθ κάτι που μου χρειάζεται και θά γυρίσω νὰ σέ πάρω...

Τὸ παιδάκι ιτυνόταν βιαστικά. Φόρεσε τὰ ρουχαλάκια του ὀπως-ὀπως και στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Σλίπι έγωνα μέσα σὲ μια θαλίτσα που θοήκε στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ὅσα μπόρεσε περισσότερα παιχνίδια. Οὔτε σκέφθηκε καν νὰ πάρη μερικά άσημικά που ἔπληθραν σκόρπια ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ὁ πονόψυχος λωποδύτης ετοιμαζόταν νὰ φύγη και κατέβαινε προσεκτικά τίς σκάλες, ὅταν ἡ φωνή τοῦ παιδιοῦ τόν ξεκάνε νὰ σταθῆ απότομα.

—Σσσο! ψιθύρισε, ἐνῶ τὸ παιδάκι πλησίαζε. «Τί νὰ κῶν τώρα;—σκέφθηκε—νὰ τὸ δέσω και νὰ τὸ φοιῶσω ἢ καλύτερα νὰ τὸ πάρω μαζί μου;...» Ἄκουσε μικρὴ—εποδοθεσε δυνατὰ ὁ Σλίπι—άν μᾶς σταματήση κανεὶς στὸ δρόμο, για νὰ παίξουμε, θά πῆς πὸς εἶμαι ὁ καισαριέρης σας και πὸς μᾶς στέλνει ἡ μαμά σου μ' αυτά τὰ δῶρα σὲ κάτι φτωχὰ παιδάκια, κατάλαβες;

—Κατάλαβα! ἀποκρίθηκε τὸ παιδί χαρούμενο με τὴν ἰδέα ὅτι θά ξεκάνε ἕναν ὠραῖο νυχτερινὸ περιπάτο. Και με ἔμπιστοσύνη άπλωσε τὸ χεράκι του στὸν λωποδύτη.

Ὁ Σλίπι άνοιξε προσεκτικά τὴν ὀξώπορτα και θρέθηκε στὸ δρόμο, κρατώντας ἀπὸ τὸ ἕνα γέρι τὸ παιδάκι και στὸ ἄλλο τὴ θαλίτσα με τὰ παιχνίδια. Λίγα βήματα πιὸ πέρα, ὁ φρουρὸς πῶλισαν περπατοῦσε ἀπάνω-κάτω. Ἐρριξε ἕνα ἔξεταστικὸ βλέμμα στὸ περίεργο ζευγάρι, σάν νὰ ποσοπαθοσε κάτι νὰ θυμηθῆ. Τέλος πλησίασε και εἶπε:

—Θαρρῶ, πὸς κάπου σ' έγώ ξαναϊθῆ, παλληκάρι μου.

—Ναί, ναί, ἐπενέθη τὸ παιδάκι, εἶνε ὁ καισαριέρης μας και μᾶς ἔστειλε ἡ μαμά μου νὰ δώσουμε αυτά τὰ δῶρα στὴν Μαίρη, στὴν Λουίζα και στὸν Πάτρι!

Ὁ πῶλισαν κύταξε τὸ παιδάκι και γαιμονελώντας ἀπομακρόνηκε. Ὁ Σλίπι σκούπισε τὸ ἰδρωμένο ἀπὸ τὴν άγωνία μέτωπό του κι' ἔξακολούθησε τὸ δρόμο του. Προσάθησε νὰ θρῆ ἕνα ἐλεύθερο ταξί για νὰ στείλῃ τὸ παιδί στὸ σπίτι του, μᾶ ἔκεινο τὸ θράδου ὄλα εἶχαν δουλεῖα. Ἐτσι ὁ Σλίπι ἀναγκάστηκε, θέλοντας και μῆ, νὰ πάρῃ τὸ παιδί.

Ἐκεῖνο τὸ θράδου, ὅταν ἡ κυρά Χότς γύρισε στὸ σπίτι της, μετὰ τῆ δουλειά της, ἦταν περασμένα μεσάνυχτα, και ἔμεινε κατάπληκτη μπροστὰ στὸ θέαμα που ἀντίκρυσε. Ἄπάνω στὸ κρεβάτι, ἀντὶ τῶν τριῶν παιδιῶν της, ὑπῆρχαν τέσσαρα, και στὴ μέση τῆς κάμαρας καθισμένος ὁ Σλίπι, ἔπαιξε μ' ἕνα μικρὸ ἀεροπλάνο. Ὁ λωποδύτης σηκώθηκε και τῆς έγνεψε νὰ σωπάση. Κατόπιν τῆς εἶπε σιγά:

—Μίσσες Χότς, θοήκα αὐτὸ τὸ παιδάκι στὸ δρόμο. Μέσα στὸ πῆθος εἶνε γάσει τῆ μαμά του. Τὰ λυπήθηκα και τῶφεσα ἐδῶ. Ἄβριο τὸ πρωί θά τὸ πάω στὴν άστυνομία.

—Ὁ! κύριε Μόρτον, δέν ὀας φανταζόμουν τόσο πονόψυχο. Ἐνοιια σας! Ἄς κοιμηθῆ τὸ καύμενο και τὸ πρωί θλέπομε. ...Μᾶ αυτά τὰ παιχνίδια που τὰ θρῆκατε; Στὸ δρόμο κι' αυτά;

—Ὁ! αὐτὰ μου τᾶδωσε ἕνας φίλος μου και τᾶφερα για τὰ παιδιά σας!

Ἡ μίσσες Χότς τὸν εὐχαρίστησε και ὁ Σλίπι πῆγε στὸ δωμάτιό του. Πλάγιασε, ὀπως ἦταν με τὰ ρούχα του, ἀποφασισμένος νὰ πάη πρωί-πρωί με τὸ παιδάκι στὴν άστυνομία. Μᾶ ὁ Σλίπι, κουρασμένος καθὼς ἦταν, κοιμήθηκε άργά. Μόλις έγπνησε, ἔτρεξε στὸ πλησιέστερο τηλεφωνικὸ κέντρο και εἰδοποίησε τὴν άστυνομία πὸς τὸ παιδάκι τοῦ κ. Α. θρισκόταν σπίτι του.

Μισῆ ὠρα κατόπιν, δύο άστυνομικοὶ και ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ, ἔμπαιναν στὸ δωμάτιο ὀπου ἦσαν συγκεντρωμένα τὰ παιδιά κι' ἔπαιζαν ἔγειοιαστα.

—Ὤστε ἔτσι, Σλίπι Μόρτον. Εἶπε αὐστηρὰ ὁ άστυνόμος, κλέβουμε και παιδιά τώρα! Ἄσχημα τὴν ἔχεις, φιλαράκο μου!

Και χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι, ὁ άστυνόμος τοῦ πέρασε τίς χειροπέδες. Ὁ κ. Α. πῆρε τὸ παιδί του στὴν άγκαλιά του και σουφρωμένος κύταξε πότε τὰ παιχνίδια που ἦσαν σκόρπια στὸ πάτωμα, πότε τὸν λωποδύτη. Ὁ Σλίπι παρακολούθησε τὸ βλέμμα του.

—Ἀφεντικὸ, εἶπε, μια χάρη θά σοῦ ζητήσω. Ἄφησε αυτά τὰ παιχνίδια στὰ φτωχὰ αὐτὰ παιδάκια...Ξέρω πὸς κοστίζουν πολλὰ χρήματα, μᾶ θαρρῶ πὸς θά τὰ πληρώσω πὸς ἄκριθά. —Τί θέλεις νὰ πῆς;

—Θέλω νὰ πῶ, πὸς θά μου κοστίσουν τουλάχιστον πέντε χρόνια φυλακή. Ὤστόσο, ὀας ὀρκίζομαι, πὸς δέν εἶχα σκοπὸ νὰ κλέψω τὸ παιδάκι σας. Αὐτὸ ἔπέμενε νὰ ἔλθῃ μαζί μου και, για νὰ μῆ με ἀντιληθθοῦν, ἀναγκάστηκα νὰ τὸ πάρω κοντὰ μου. Ξέρω πὸς ὁ δικαστικὸ δέν θά με πιστέψουν, μᾶ τί νὰ γίνῃ; Ὄσο για τὴν μίσσες Χότς, εἶνε ἐντελῶς άθάα. Τῆς εἶπα ψέμματα, πὸς θρῆκα τάχα τὸ παιδί στὸ δρόμο...Τώρα εἶμαι ἔτοιμος, πάμε.

Μᾶ τὴν ἰδια στιγμή, ὁ μικρούλης ἔξεπετάχτηκε ἀπὸ τὴν άγκαλιά τοῦ πατέρα του κι' ἔτρεξε κοντὰ στὸν Σλίπι.

—Δὲ θέλω, δέν θέλω νὰ μου πάρετε τὸν μπάρμπα-Χριστούλη μου! Μπαμπᾶ μου! Ἐμπόδισέ τους!

Ὁ Σλίπι, με τὰ μάτια θουρκωμένα, ἔσκυψε και φίλησε τὸ παιδάκι. Κατόπιν ἀκολούθησε τοῦς άστυνομικοῦς.

—Καλὰ Χριστούγεννα! φώναξε με πηγυμένη φωνή, καθὼς ἀπομακρυνόταν.

Στὸ Τμήμα, οἱ άστυνομικοὶ ἔμειναν κατάπληκτοι, ὅταν ἔπειτ' ἀπὸ ἀρκετῆ ὠρα, ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ παρουσιάστηκε και δήλωσε πὸς δέν ἐπιθυμοῦσε νὰ τιμωρηθῆ ὁ Σλίπι και ὅτι ἀναλάμβανε ἄλην τὴν εὐθύνη.

Μᾶ οἱ ἰδιοὶ άστυνομικοὶ ἔμειναν ἀκόμα πιὸ κατάπληκτοι, ὅταν μετὰ μερικὲς μέρες ἔτυχαν νὰ θρεθοῦν στὸ Χάκκει για κάποια ὑπόθεσι και πῆχαν κατόπιν νὰ φάνε και νὰ ἀναπαυθοῦν στὸ χάνι. Ὁ ταθεριάρης που τοῦς σερβίρισε με ἔξαιρετικὴ προθυμία, δέν ἦταν ἄλλος, παρὰ ὁ ἴδιος ὁ Σλίπι Μόρτον, ὁ ἄλλοτε λωποδύτης και τώρα νοικοκύρης.

Ὁ πλοῖσιος κ. Α. τὸν εἶχε ἔγκαταστήσει ἐκεῖ, ἀφοῦ ὁ Σλίπι ἔδωσε πρῶτα τὸν λόγο τῆς τιμῆς του πὸς στὸ ἔξης θά ζοῦσε ἦσυχα και τίμια.

—Φίλησε τόν μπάρμπα Χριστούλη!...

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

“ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,—“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,

ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 21 Δεκεμβρίου 1933.